

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/10/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4224201828
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Grečmal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:4224201828.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Grečmal a sudkýň JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Andrey Hadnagyovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B. C., narodená XX.XX.XXXX, v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, dieťa matky: D. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom A. F. G. XX, H., Maďarsko, zastúpená splnomocnencom: Mgr. Daniela Oravczová, advokátka so sídlom M. R. Štefánika 6, Komárno, a otca: I. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom J. G. XXX/XX, J., o zníženie vyživovacej povinnosti otca, odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 11P/84/2024 – 241 zo dňa 24.09.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom I. výrokom konanie o zmenu úpravy styku otca s maloletou zastavil. Návrh na zníženie výživného zamietol (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 2 ods. 1, § 23 ods. 1, 2, § 24, § 29 ods. 1, 2, 3, § 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“), § 161 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), čl. 7 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 bod 1. a 2., čl. 9 Nariadenia Rady (EÚ) č. 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (ďalej len „nariadenie Brusel IIb“), čl. 3 písm. d) Nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 z 18. decembra 2008 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti (ďalej len „nariadenie Rady (ES) č. 4/2009“), § 35, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine (ďalej aj „ZoR“). V predmetnom konaní sa otec maloletej domáhal zmeny úpravy styku s maloletou a zníženia vyživovacej povinnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že maloletá toho času žije v Maďarsku, pre posúdenie právomoci na konanie súdu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej je potrebné aplikovať právne akty Európskej únie, konkrétne nariadenie Brusel IIb a vo vzťahu k úprave vyživovacej povinnosti je potrebné aplikovať ustanovenia nariadenia Rady (ES) č. 4/2009.

3. Poukázal na začatie konania dňom 17.06.2024, pričom matka maloletej uviedla, že s maloletou sa presťahovala do Maďarska, kde maloletá žije od 01.03.2024. Z vyjadrenia otca maloletej však vyplynulo, že na presťahovanie maloletej zo Slovenska do cudziny nedal súhlas a dozvedel sa o ňom až dodatočne. Matka počas konania žiadnym spôsobom nepreukázala, že by maloletú presťahovala do Maďarska so

súhlasom otca, preto mal za to, že právomoc v predmetnom konaní nie je možné posudzovať podľa článku 8 nariadenia Brusel IIb, ale je potrebné aplikovať článok 9 nariadenia Brusel IIb, ktorý sa týka určovania právomoci vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržovania dieťaťa. Ku dňu začatia konania neboli splnené podmienky v zmysle článku 9 nariadenia Brusel IIb na to, aby v danej veci súdy Slovenskej republiky nemali právomoc konať o návrhu na zmenu úpravy styku otca s maloletou. Následne je možné ustáliť, že v čase začatia konania bola daná právomoc slovenských súdov aj na konanie vo veciach vyživovacej povinnosti, a to s poukazom na článok 3 písm. d) nariadenia Rady (ES) č. 4/2009, v zmysle ktorého je právomoc vo veciach vyživovacej povinnosti daná súdu, ktorý má podľa svojho právneho poriadku právomoc konať o rodičovských právach a povinnostiach, ak vec týkajúca sa vyživovacej povinnosti je spojená s týmto konaním, pokiaľ sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnej príslušnosti niektorého z účastníkov. Dospel k záveru, že matkou vznesená námietka právomoci súdu Slovenskej republiky nie je dôvodná, nakoľko v čase začatia konania bola daná právomoc slovenských súdov konať o návrhu otca na zmenu úpravy styku s maloletou (článok 9 nariadenia Brusel IIb) ako aj o návrhu na zníženie jeho vyživovacej povinnosti k maloletej [článok 3 písm. d) nariadenia Rady (ES) č. 4/2009].

4. Podaním doručeným súdu dňa 26.05.2025 vzal otec svoj návrh v časti zmeny úpravy styku s maloletou späť. Matka a kolízny opatrovník na pojednávaní dňa 24.09.2025 so späťvzatím návrhu v tejto časti súhlasili, preto konanie v tejto časti zastavil.

5. Ďalej dospel súd k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na zvýšenie ani na zníženie výživného. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že na strane matky prišlo k miernemu navýšeniu príjmu a na strane otca k jeho miernemu poklesu. Samotné navýšenie príjmu na strane matky a celkové zlepšenie jej životnej úrovne nemôže byť však samo osebe dôvodom na zmenu určenej výšky výživného otcovi, nakoľko zmena pomerov u matky ovplyvňuje životnú úroveň maloletej poskytovanú jej matkou.

6. Otec v konaní opieral svoj návrh o skutočnosť, že sa musel vzdať predchádzajúceho zamestnania, nakoľko skutočnosť, že pracoval ako šofér kamiónu, nemala na jeho zdravotný stav dobrý vplyv. Napriek tomu aktuálne opäť pracuje ako vodič kamiónu a rovnako ako v predchádzajúcom zamestnaní, je vysielaný do zahraničia, nepreukázal zhoršenie svojho zdravotného stavu, tak ako to tvrdil vo svojom návrhu, preto jeho tvrdenie vyhodnotil ako účelové. Otec v priebehu konania tvrdil, že platenie výživného v určenej výške 250,- eur nie je v jeho možnostiach, pričom z jeho výpovede bolo preukázané, že žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou, ktorej prispieva na bývanie 400,- eur (pri celkových nákladoch domácnosti 400,- eur), svojmu ďalšiemu dieťaťu zvýšil výživné (bez súdneho rozhodnutia) od 01.01.2025 zo sumy 80,- eur na sumu 300,- eur a ubudla mu vyživovacia povinnosť k jednej toho času už plnoletej dcére a napriek nižšiemu príjmu dobrovoľne navýšil svoje výdavky o sumu 270,- eur, pričom mu ubudla jedna vyživovacia povinnosť. Pre celkové posúdenie majetkových pomerov na strane otca zároveň nemožno opomenúť skutočnosť, že vlastní jeden byt na ul. J. K. J., ktorý je toho času neobývaný a prenájmom by otec mohol navýšiť pravidelný mesačný príjem, preto na potencialitu príjmu z prenájmu prihliadol, a to vo výške 550,- eur mesačne, po odpočítaní nákladov na tento byt (263,- eur) tak otec môže navýšiť svoj celkový mesačný príjem o 287,- eur. Otec na jednej strane žiada znížiť výživné pre svoju maloletú, ale na strane druhej svojej matke zvýšil príspevok na bývanie o 50,- eur, svojmu synovi zvýšil výživné o 220,- eur (bez súdneho rozhodnutia), platí mesačne náklady na neobývaný byt vo výške 263,- eur. S poukazom dobrovoľné navýšenie výdavkov otca, ako aj nepreukázané zhoršenie zdravotného stavu otca, ktoré by bolo dôvodom na zmenu zamestnania, dospel k záveru o nepreukázaní takej zmeny pomerov oproti pôvodnému rozhodnutiu o výške výživného, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného na maloleté dieťa, pričom výživné má prednosť pred akýmikoľvek ďalšími výdavkami, a preto nemožno na úkor maloletej zohľadniť výdavky otca na ďalších členov rodiny (matka), výdavky na neobývanú nehnuteľnosť otca. Takéto rozhodnutie by jednoznačne popieralo najlepší záujem maloletého dieťaťa. Z uvedeného dôvodu, aj napriek skutočnosti, že na strane otca prišlo k poklesu jeho príjmu, vyhodnotiac jeho celkovú životnú situáciu a okolnosti prípadu, dospel súd k záveru, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky na zníženie výživného, nakoľko takéto rozhodnutie by sa jednoznačne priechilo najlepšiemu záujmu dieťaťa, preto návrh otca na zníženie výživného zamietol.

7. Pokiaľ zástupkyňa matky žiadala priznať matke nárok na náhradu trov konania s poukazom na § 55 CMP, poukázal na dve základné funkcie trov konania, a to funkciu preventívnu a funkciu sankčnú, ktoré nie je možné uplatňovať v konaní podľa CMP, a to vzhľadom na okruh vecí, ktoré sú prejednávané v

režime tohto zákona, ako aj z dôvodu prítomnosti verejného záujmu. V mimosporových konaniach preto platí, že každý z účastníkov si platí trovy konania sám (§ 49 CMP) a žiaden z nich nemá ani nárok na ich náhradu od iného účastníka (§ 52 C.MP). Toto všeobecné pravidlo formulované ako generálna klauzula je prelomené v dvoch prípadoch a to jednak v zmysle § 53 CMP, podľa ktorého náhradu trov konania možno priznať v prípade, že to ustanovuje zákon a jednak v zmysle § 55 CMP, podľa ktorého náhradu trov konania možno priznať vo všetkých konaniach podľa CMP, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Tu sa žiada zdôrazniť, že postup súdu v zmysle § 55 CMP predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla zakotveného v ustanovení § 52 CMP a preto jeho aplikácia musí byť náležite odôvodnená. V konaniach, na ktoré sa vzťahuje CMP musí existovať taká okolnosť prípadu, vzhľadom ku ktorej je spravodlivé priznať trovy konania. Dospel k záveru, že v predmetnom konaní z dôvodu absencie takej okolnosti, ktorá by spravodlivo odôvodňovala priznať trovy konania niektorému z účastníkov, je potrebné aplikovať na rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal otec v zákonnej lehote konkrétne do II. výroku a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho vyživovaciu povinnosť zníži na sumu 150,- eur mesačne, eventuálne ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Predmetné odvolanie podal z dôvodu nedostatočného sa vysporiadania z jeho tvrdeniami, nevykonania dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nevyjasnení dôležitých skutkových otázok, na ktoré poukazoval, na nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Vyčítal prvoinštančnému súdu nesprávnosť postupu podľa § 191 ods. 1 CSP, kedy sa prvoinštančný súd s uvedeným nevysporiadal, v dôsledku čoho porušil jeho právo na spravodlivý proces a tiež odôvodnenie je nepresvedčivé, nepreskúmateľné, čo zakladá inú vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mal za to, že na jeho strane došlo k podstatnej zmene pomerov, keďže v predchádzajúcom konaní mal príjem vo výške 2 150,- eur ako vodič v nákladnej doprave (vodič kamiónu), pričom na výživnom na maloletú sa dohodli v zmysle rodičovskej dohody vo výške 250,- eur. V čase podania návrhu bol zamestnaný s mesačným príjmom cca 680,- eur netto mesačne, pričom po rozvoде s matkou dieťaťa sa u neho prejavili zdravotné problémy, keďže rozvod zle znášal a nerobilo mu dobre, že bol pri práci na cestách dlhší čas sám, pričom je všeobecne známe, že práca profesionálneho vodiča vyžaduje neustálu koncentráciu počas celej pracovnej doby a dobrý zdravotný stav, kamionista počas práce ak stratí hoci aj 20 minút, môže to spôsobiť nezvládnutie nakládky a vo výsledku sa nedostane domov. Dlhodobá osamelosť a stres znižujú motiváciu zostať v tejto profesii a tiež sedavý režim, rýchle jedlá a minimum pohybu u vodičov sa prejavujú na fyzickej a psychickej kondícii. Keďže na jeho psychiku vplývala aj rodinná situácia a navyše sa prejavili aj fyzické zdravotné problémy, cukrovka, vysoký krvný tlak a ďalšie pridružené problémy ako bolesť chrbtice, prvoinštančný súd ohľadne jeho zdravia bez vykonania akéhokoľvek dokazovania jeho tvrdenia vyhodnotil ako účelové. Poukázal na čl. 6 CMP, na vyšetrovací princíp a princíp materiálnej pravdy v konaní o určenie výživného. Keďže prvoinštančný súd mal vyšetrovaciu povinnosť a bol povinný vykonať všetky povinné dôkazy, aj bez jeho návrhu ohľadne jeho zdravotného stavu, nemožno s jeho záverom súhlasiť. I keď aktuálne opäť pracuje ako profesionálny vodič, už nechodí na zahraničné cesty na celé týždne, chodí na kratšie turnusy a každý druhý deň je doma s pracovným časom od 10,00 hod. do 17,00 hod. a ďalší deň od 8,00 hod. do 21,00 hod., ktorá zmena podstatným spôsobom znížila cestovné náhrady (tzv. diéty). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplývajú faktické rozdiely práce, ktorú vykonával pri predošlom zamestnaní a aktuálne potom, ako sa u neho prejavili zdravotné problémy a bez vyhodnotenia týchto rozdielov a bez toho, aby vykonal dokazovanie o jeho zdravotnom stave, sa iba obmedzil na konštatovanie, že opäť pracuje ako kamionista a je vysielaný znovu do zahraničia. Ďalej tvrdil, že má diabetes, ktorý vie súdu preukázať aj lekárske potvrdením, pričom potvrdením o práceneschopnosti nedisponoval a matka počas konania na jeho tvrdenia o zdravotných problémoch nemala námietky a súd ani nežiadal, aby svoje tvrdenia preukazoval, z ktorého dôvodu súd jeho tvrdenia považoval za nesporné. Nevzdal sa pôvodného zamestnania bezdôvodne za účelom zníženia príjmu a vyhýbania sa plateniu výživného, ktoré si voči deťom plnil a plní dodnes. Keďže prvoinštančný súd neprihliadol na jeho zdravotný stav, v uvedenom smere nevykonal dokazovanie a neprihliadol ani na rozdiely ohľadne aktuálne ním vykonávanej práce, rozhodol nesprávne. Tiež prvoinštančný súd neprihliadol na to, že posledné rozhodnutie o výživnom na jeho syna bolo vydané pred cca 10 rokmi, kedy bol syn vo vek 6 rokov, aktuálne má 16 rokov, má zdravotné problémy, žije v Anglicku a je v starostlivosti svojej matky majúcej tiež zdravotné problémy s chrbticou, v dôsledku čoho je invalidizovaná a stará sa o ďalšie maloleté dieťa, v dôsledku čoho došlo k podstatnej zmene pomerov ohľadne jeho syna, z ktorého dôvodu

sa rozhodol mu prispievať vyšším výživným, keďže nemá možnosť sa s ním ani často stretávať a nad rámec výživného mu ničím neprispieva, čo je rozdiel v porovnaní s maloletou. Zvýšenie výživného na syna nebolo dobrovoľné, ale potrebné a súd tieto skutočnosti nezohľadnil. Ďalej poukázal na zvýšenie nákladov na domácnosť matke oproti roku 2022, z ktorého dôvodu zvýšil pôvodný príspevok na túto domácnosť o sumu 50,- eur, teda nešlo o ničím nepodložené dobrovoľné zvýšenie, pričom si bol vedomý zvýšenia životných nákladov aj u matky a maloletej, avšak u matky došlo k navýšeniu jej príjmu a u neho k zníženiu. Tiež poukázal na to, že matka žije so svojim partnerom, poukázal na jej príjem. Podľa otca sa prvoinštančný súd nevysporiadal s tým, že pri poslednom rozhodovaní o výživnom matka poberala prídavky na deti vo výške 600,- eur, aktuálne tieto prídavky ani nespomenula napriek tomu, že ide o dávku, ktorou štát prispieva oprávnenej osobe a takéto dávky sa poskytujú aj v Maďarsku. Vo veci riešenia vplyvu prídavku na dieťa na príjem rodičov je vytvorená aj rozhodovacia prax, a to konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 65/2018. Tiež sa nevysporiadal s tým, že matka sa dobrovoľne rozhodla, že otec jej staršej dcéry na ňu nemusí prispievať výživným, aj keď zo zákona má dieťa právo na výživné od rodiča a ani s tým, že matka zobrala na seba viaceré úvery na kúpu domu, ktorý už predala, úver na výdavky po rozvoze, aby vedela v živote postúpiť, úver na chrup a jej mesačné výdavky na úver predstavujú spolu sumu 144,- eur. Ďalej poukázal na Metodiku pre výpočet výživného rodičov k deťom na stránke MS SR, pri použití ktorej by bol povinný prispievať na výživu maloletej zo svojho príjmu 1 300,- eur mesačne sumou 156,- eur pri veku maloletej 4 roky, jeho 2 vyživovacie povinnosti, bez zohľadnenia miery starostlivosti o dieťa a styku s dieťaťom – 12 %. Ani pri zohľadnení vlastníctva jeho bytu, aktuálne neobývaného, a ktorého prenájmom by si mohol navýšiť svoje príjmy o sumu 287,- eur mesačne, by výška mesačnej sumy výživného pri využití tabuľky bola 190,- eur a nie 250,- eur. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje dostatočnú a presvedčivú odpoveď na všetky dôležité otázky prejednávaneho prípadu, nebolo vykonané dostatočné dokazovanie a dokazovanie, ktoré aj vykonal, bolo nedostatočne vyhodnotené jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. Pre absenciu riadneho odôvodnenia považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a nepresvedčivý.

10. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca poukázala na jeho opakované tvrdenia, ktorým súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť a zohľadnil všetky zistené okolnosti a pomery a tiež sa vysporiadal s otcovými tvrdeniami o znížení príjmu a zdravotných problémoch, preto prvoinštančný súd konal a rozhodol správne, riadne sa vysporiadal s tvrdeniami otca a vyjasnil všetky dôležité skutkové otázky. Navrhla napadnutý rozsudok, ako vecne správny potvrdiť.

11. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací [§ 3 ods. 5 písm. b) CMP], vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu, odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie v zamietajúcom napadnutom II. výroku je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne podrobné, jasné, i zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

14. Výživné na maloletú bolo naposledy určené rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 11P/113/2022-182 zo dňa 26.05.2023, ktorým bolo manželstvo rodičov maloletej rozvedené a bola schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky s tým, že otec sa zaviazal prispievať na jej výživu sumou 250,- eur mesačne. Rodičia sa dohodli, že styk otca s maloletou sa bude realizovať každý páry týždeň v sobotu od 10.00 hod. do 17.00 hod. a v nedeľu od 10.00 hod. do 17.00 hod. V čase poslednej úpravy výživného bola maloletá vo veku 2 rokov, výdavky na maloletú predstavovali iba bežné výdavky (strava, ošatenie, hygiena, lieky). Matka žila sama s tromi maloletými deťmi. Bola zamestnaná s príjmom 400,- eur, okrem toho poberala rodičovský príspevok

600,- eur. Otec maloletej bol zamestnaný s príjmom 2 150,- eur. Žil s matkou, ktorej prispieval sumou 350,- eur, vlastnil jeden byt na ul. J., J., ktorý prenajímal, po odpočítaní výdavkov na byt priznal príjem z nájmu vo výške 250,- eur. Okrem maloletej mal ďalšie dve vyživovacie povinnosti. Pracoval ako šofér, chodil aj do zahraničia, s dcérou sa stretával viackrát týždenne.

15. Toho času je maloletá vo veku 4 rokov, žije naďalej v spoločnej domácnosti so svojou matkou, sestrami, partnerom matky a jeho tromi deťmi. Maloletá navštevuje materskú školu v Maďarsku, matka však v konaní nevedela uviesť výšku výdavku na maloletú - uviedla, že ide o bežné výdavky v škôlke, na oblečenie, hygienu a lieky, nakoľko je často chorá. Otec aktuálne platí výživné vo výške 150,- eur, nad rámec bežného výživného neprispieva. Styk otca s dcérou sa realizuje každý druhý týždeň, jedenkrát maloletá u otca aj prespala. Komunikácia rodičov v tomto smere je primeraná, rodičia sa vedia na styku dohodnúť, otec rešpektuje potreby maloletej, v prípade potreby ju prinesie matke domov.

16. Matka maloletej je zamestnaná, jej priemerný čistý mesačný príjem je 1 164,16 eura, z toho 39,- eur predstavuje príspevok za dochádzku vlastným vozidlom (č. l. 212). Priemerný príjem jej partnera je 1 563,- eur (č. l. 216). Matka poberá výživné na ďalšiu dcéru 70,- eur. Výdavky na domácnosť sú: TV + internet + telefón 110,- eur, úver 128,- eur (na kúpu domu), úver 49,- eur (na výdavky po rozvoze), úver 95,- eur (oprava chrupu), elektrina 50,- eur, voda 25,- eur, vlastnila od roku 2016 jeden rodinný dom, ktorý v tomto roku predala za celkovú cenu 94 000,- eur. Z uvedenej sumy predstavoval poplatok pre realitnú kanceláriu 5 000,- eur, splatenie úveru 25 000,- eur a tak jej zostala suma vo výške 64 000,- eur.

17. Otec maloletej je toho času zamestnaný, jeho čistý mesačný príjem je v priemere 1 300,- eur, čo zahŕňa aj diéty vo výške približne 500,- eur mesačne (č.l. 202-203), žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou, ktorá poberá starobný dôchodok vo výške 484,40 eura. Mesačné výdavky domácnosti sú približne 400,- eur, otec prispieva svojej matke na náklady domácnosti sumou 400,- eur mesačne a vlastní jeden byt na ul. J. K. J., ktorý bol do mája 2025 prenajatý za nájomné vo výške 550,- eur, pričom náklady na tento byt sú 263,- eur. Otec platí hypotekárny úver na kúpu tohto bytu vo výške 222,93 eura, má výdavky na životné poistenie 36,50 eura, telefón 74,25 eura, ubudla jedna vyživovacia povinnosť voči dcére A., má jednu vyživovaciu povinnosť na mal. L., určenú vo výške 80,- eur, ale od januára 2025 otec dobrovoľne zvýšil výživné na sumu 300,- eur. Tvrdené zdravotné komplikácie, ktoré mali byť dôvodom na zmenu zamestnania, otec v konaní žiadnym dôkazom nepreukázal.

18. Podľa § 62 ods. 1, 2, 5 ZoR, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností a možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

19. Podľa § 75 ods. 1, veta prvá ZoR, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

20. Podľa § 76 ods. 1 ZoR, výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

21. Rodičia maloletého dieťaťa sú povinní prispievať na výživu maloletého dieťaťa, pričom plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará pričom výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Zároveň pri určení výživného súd prihliada na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Je potrebné zdôrazniť, že na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov platí výživné je zistenie ich skutočných príjmov, ako aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento príjem zodpovedá telesným i duševným schopnostiam rodiča, jeho skúsenostiam, plneniu jeho pracovných povinností, ako aj miestnym možnostiam jeho uplatnenia. Výživným sa rozumie náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb maloletého dieťaťa v súvislosti s jeho všestranným rozvojom a vývojom tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu týchto životných potrieb dieťaťa je

rôzny, a to vzhľadom na jeho vek, spôsob prípravy na jeho budúce povolanie, zdravotný stav, ale aj jeho schopnosti. Na odôvodnené potreby oprávneného bezprostredne vplyvajú schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Ak sú tieto obmedzené, je zrejmé, že odôvodnenými budú môcť byť len bežné potreby nepresahujúce obvyklú základnú mieru potrieb oprávneného. Naopak pri vyššej životnej úrovni povinného môžu pod odôvodnené potreby spadať napr. vyššie uvedená tvorba úspor, ktorá síce nie je nevyhnutná, avšak môže dopomôcť k rozvoju oprávneného dieťaťa. Rozhodujúce sú vždy reálne zárobkové možnosti povinného dané ako jeho subjektívnymi vlastnosťami (vzdelaním, skúsenosťami, fyzickými možnosťami), tak objektívnymi skutočnosťami, ako je najmä prítomnosť pracovných príležitostí. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného súd prihliada na druhej strane i vtedy, ak povinný bez náležitého odôvodnenia na seba berie neprimerané majetkové riziká, pochybne investuje, berie nevýhodné pôžičky, príp. sa vzdá lepších zárobkov, výhodnejšieho zamestnania a pod. Pri zmene zamestnania povinného na zamestnanie s nižším zárobkom súd povinne skúma okolnosti, za ktorých k uvedenej zmene došlo, a najmä či k nej došlo z dôležitých dôvodov, napr. zo zdravotných dôvodov povinného. V opačnom prípade by sa pri určovaní výživného vychádzalo zo schopností a možností povinného pred takouto zmenou zamestnania, resp. z majetkových pomerov, ktoré by tento mal, ak by svoj majetok nevystavoval neprimeraným majetkovým rizikám. Súd by v takomto prípade nemal brať ohľad na pokles príjmu povinného a pri určení výživného by mal vychádzať zo stavu, ako keby k zmene zamestnania povinného nedošlo.

22. Podľa § 35 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav veci.

23. Podľa § 62 ods. 1 CMP, odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne, alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

24. Podľa § 65 CMP, odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

25. Podľa § 66 CMP, odvolací súd nie je odvolacími dôvodmi viazaný.

26. Odvolací súd dodáva, že mimosporové konania sú ovládané vyhľadávacím princípom (tzv. materiálne konania), na čo nová právna úprava (CMP) reagovala ustanoveniami, ktoré poskytujú súdom dostatočný priestor na to, aby zistili stav veci. Súd preto „musí“ iniciatívne zasahovať do konania, najmä do dokazovania, čím na seba preberá významnú mieru dôkaznej iniciatívy. Keďže jedným z najdôležitejších princípov mimosporového konania je princíp ochrany verejného záujmu (čl. 1 CMP), súdy uplatňujú aj iné metódy konania než v sporovom konaní (napr. súd môže konať z úradnej povinnosti, uplatňuje sa v širšej miere vyšetrovací princíp, princíp oficiality, princíp materiálnej pravdy a pod.). Proces dokazovania ovláda vyšetrovací zásada a súd je oprávnený vykonať aj dôkazy, ktoré nenavrhl účastníci konania (sleduje sa tým potreba zistenia „skutočného“ stavu veci, ktorý bude určujúcim pre vydanie rozhodnutia). Na postup vykonávania dôkazov sa subsidiárne aplikuje CSP.

27. Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 ZoR, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

28. Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 ZoR rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, len ak sa menia pomery. Znamená to teda, že nevyhnutnou podmienkou pre rozhodnutie súdu o zmene výživného je zmena pomerov. Zmenou pomerov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa rozumie výrazná zmena tých okolností na jednej alebo druhej strane, t.j. oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nielen prechodnú a musí ísť o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť ku všetkým skutočnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, avšak len vtedy môžu byť dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku, resp. v čase uzavretia dohody o výkone rodičovských práv a povinností.

29. Ak by sa v čase po rozhodnutí o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohode rodičov o výkone rodičovských práv a povinností zmenili pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť toto rozhodnutie alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností. Zmena pomerov môže zahŕňať tak zmenu

pomerov na strane niektorého z rodičov (strata zamestnania, závažné ochorenie a pod.), ako aj zmenu pomerov na strane dieťaťa, najmä jeho potrieb (vek, štúdium, zdravotný stav a pod.). Zákon však pod pojmom zmena pomerov rozumie len zmenu podstatnú a závažnú, nie zmeny krátkodobého charakteru. Malo by ísť o podstatné zmeny v tých skutočnostiach, ktoré tvorili skutkový základ rozhodnutia o vykonaní rodičovských práv a povinností alebo rozhodnutia súdu o schválení dohody rodičov o rodičovských právach a povinnostiach.

30. V zmysle čl. 6 CMP v konaniach podľa CMP vyšetrovací princíp spolu s princípom oficiality a materiálnej pravdy zdôrazňujú materiálne vedenie konania, ktorého výsledkom má byť rozhodnutie čo najbližšie hmotnoprávnym pomerom účastníkov konania. Vyšetrovací princíp vo svojej podstate určuje, ako má súd postupovať pri zistení podkladu rozhodnutia, a súčasne, ako sa má priblížiť k skutočným (nie fiktívnym) a reálne existujúcim právam a právom chráneným hodnotám v rozsahu čo najbližšie ich hmotnoprávnemu vyjadreniu.

31. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku je vyšetrovací princíp vyjadrením toho, kto a v akom rozsahu má povinnosť vyvinúť procesnú aktivitu (sudca, účastníci konania), pri substancovaní skutkového základu veci, do penza dôkazov nevyhnutných pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Spolu s princípom oficiality a materiálnej pravdy zdôrazňuje materiálne vedenie konania, ktorého výsledkom má byť rozhodnutie (konkrétnej právnej veci) čo najbližšie hmotnoprávnym pomerom konkrétnych účastníkov konania. Ak aj účastníci konania neunesú procesné bremená vyplývajúce im z konaní, v zmysle vyšetrovacieho princípu preberá za nich procesnú aktivitu súd a je povinný vykonať aj dôkazy, ktoré účastníci nenavrhli. Ani túto povinnosť súdu však nemožno vnímať ako bezbrehú a aj samotný zákon ju limituje tým, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci (k tomu pozri aj Smyčková, R., Števček, M., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 20 - 25, s. 155 - 161).

32. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci zisťovania skutočného stavu veci postupoval v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania, a to v súlade s vyšetrovacím princípom, princípom oficiality, ako aj v súlade so zachovaním princípu rovnosti účastníkov, najmä vo vzťahu k maloletému dieťaťu (čl. 4, čl. 5 a čl. 6 Základných princípov CMP). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie a či skutkový stav veci (v prípade mimosporového konania „skutočný“ stav veci) bol zistený správne a dostatočne, rozhoduje výlučne súd (9Cdo/361/2021). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania.

33. Pokiaľ otec argumentuje tým, že i keď vykonáva opäť prácu profesionálneho vodiča, túto už nevykonáva na celé týždne, ale mu viac vyhovuje pracovná doba, ktorá si nevyžaduje celotýždenné odlúčenie, odvolací súd voľbu otca nespochybnuje, ale táto okolnosť nemôže byť zohľadnená na úkor vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu odkázanému na výživu iba svojich rodičov ako zákonných zástupcov. I faktické rozdiely práce, ktorú otec vykonával pri predošlom zamestnaní ako kamionista a vykonáva aktuálne, nie sú dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti otca, preto prvoinštančný súd nepochybil pokiaľ neporovnával tieto rozdiely vo svojom rozhodnutí, keď ako bolo uvedené, otec opodstatnenosť zmeny zamestnania v súvislosti so zdravotnými problémami nepreukázal, rovnako ani v odvolacom konaní, a tiež jeho tvrdenie o možnosti preukázania diabetosu lekárskej potvrdením, v čom mu nič doteraz nebránilo, je jednoznačne potrebné považovať iba v rodine tvrdení bez relevantného unesenia dôkazného bremena.

34. Zároveň však treba dodať, že nie akékoľvek zdravotné problémy rodiča zároveň odôvodňujú opodstatnenosť zmeny zamestnania, ale iba tie, ktoré sú prekážkou pre výkon doterajšieho zamestnania s príjmom, ktorý bol relevantný pre určenie vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu.

35. Odvolací súd nespochybnuje opodstatnenosť vyživovacej povinnosti otca k jeho staršiemu dieťaťu, t. č. 16 ročnému synovi, ani rozhodnutie otca prispievať na jeho výživu vyšším výživným z dôvodu uplynutia 10 ročného obdobia a zdravotných dôvodov tohto dieťaťa, avšak tieto okolnosti boli známe už v predchádzajúcom konaní o určenie vyživovacej povinnosti v roku 2023, kedy otec uzavrel s matkou rodičovskú dohodu aj ohľadne vyživovacej povinnosti, preto na ne poukazovať po uplynutí približne 1

roka od predchádzajúceho rozhodnutia ku dňu podania návrhu, je absolútne neopodstatnené a nemožno tieto skutočnosti zohľadniť.

36. K odvolacej argumentácii otca o neprihliadnutí na Metodiku MS SR (tzv. tabuľkové výživné) odvolací súd poukazuje na okolnosť, že v danom prípade posudzoval súd prvej inštancie zmenu pomerov, a to predovšetkým na strane otca, ktorý sa domáhal zníženia vyživovacej povinnosti z dôvodu ním tvrdeného zníženia príjmu pre zmenu zamestnania, ktoré dôvody však prvoinštančný súd nemal z dôkazov otca predložených preukázané, resp. otec vôbec nepredložil dôkaz preukazujúci dôvodnosť zmeny zamestnania, preto v prejednávacom prípade prvoinštančný súd neurčoval, resp. neposudzoval zvýšenie vyživovacej povinnosti, kedy by prihliadol na tabuľkové výživné, ktoré má odporúčací charakter, ale posudzoval zmenu pomerov a jej vplyv na potrebu zmeny výšky vyživovacej povinnosti zo strany otca smerom k zníženiu. V tomto smere teda ide o nesprávnu argumentáciu a nesprávny výklad otca o prihliadnutí na tabuľkové výživné z jeho aktuálneho príjmu a uvedené sa rovnako týka aj rodinných prídavkov, ktoré síce neboli v prejednávacom prípade zohľadňované, avšak výška rodinných prídavkov v danom prípade posudzovania dôvodnosti zníženia vyživovacej povinnosti otca tak, ako už bolo uvádzané v súvislosti s ním tvrdeným znížením príjmu a dôvodnosti zmeny zamestnania, nemalo žiadnu relevanciu, rovnako ako výdavky matky na úvery, čo vôbec neopodstatňovalo výšku vyživovacej povinnosti zo strany otca, má to vplyv iba na životnú úroveň matky, prípadne jej detí, ale nemôže to byť na úkor schopností a možností otca platiť výživné, keď navyše osobnú starostlivosť o maloletú zabezpečuje výlučne matka, a táto je aj zodpovedná za rozsah plnenia si vyživovacej povinnosti k dieťaťu v súvislosti so svojím úverovým zaťažením.

37. Bez akejkoľvek relevancie je aj argumentácia otca ohľadne vyživovacej povinnosti na ďalšie dieťa matky, ktorej otcom je iný muž, keďže táto okolnosť nemala žiaden vplyv na posudzovanie dôvodnosti návrhu otca a na rozsah jeho vyživovacej povinnosti. Otec na jednej strane poukazuje na potrebu zvýšenia príspevku na domácnosť svojej matky a tiež na zvýšenie vyživovacej povinnosti na svojho staršieho, ešte nepĺnoletého syna, no na druhej strane mení zamestnanie za menej výhodných mzdových podmienok, a to bez relevantného preukázania dôvodnosti zmeny zamestnania zo zdravotných dôvodov a týmto zníženým príjmom zdôvodňuje potrebu zníženia vyživovacej povinnosti na maloletú, čo absolútne nekorešponduje s potrebami a záujmom dieťaťa, ktoré je staršie o dobu viac ako 2 rokov (porovnajúc dátum predchádzajúceho rozhodnutia dňa 26.05.2023 a rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 24.09.2025), ktoré sa práve s pribúdajúcim vekom dieťaťa zvyšujú.

38. Nemožno sa stotožniť ani s tým, že by nebol zisťovaný skutočný stav (tento zisťovaný jednoznačne bol v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie súdom prvej inštancie). Pokiaľ otec argumentoval zmenou zamestnania zo zdravotných dôvodov, bolo jeho povinnosťou túto okolnosť preukázať, teda uniesť dôkazné bremeno, pričom k tomu nedošlo, a to ani v rámci odvolacieho konania, pretože ani spolu s podaným odvolaním nepreukázal dôvodnosť zmeny zamestnania a v dôsledku toho aj zníženia mzdy. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania, ale pokiaľ súd prvej inštancie nevyvíjal za otca dôkaznú povinnosť, nepochybil tým, navyše keď otec nemal návrhy na doplnenie dokazovania. S povinnosťou tvrdenia je úzko spojená dôkazná povinnosť, teda preukázať tvrdené skutočnosti, čo ale v danej veci otec neučinil a spoliehať sa na dôkaznú aktivitu súdu je a bolo neopodstatnené.

39. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu (účastníkov konania). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 125/1999). Podľa Najvyššieho súdu SR nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

40. V zmysle odbornej literatúry „Odvolacie konanie v mimosporových konaniach je postavené na princípe úplnej apelácie. Úplná apelácia súvisí s vyšetrovacím princípom a povinnosťou súdu zistiť

skutočný stav. Úplný apelačný systém umožňuje účastníkom konania predkladať nové skutkové tvrdenia a nové dôkazné návrhy aj v odvolacom konaní. Vzhľadom na to, že v mimosporových konaniach sa vôbec neuplatňuje koncentrácia konania (§ 34), a to ani v konaní pred súdom prvej inštancie, účastníci môžu predkladať nové skutkové tvrdenia a nové dôkazné návrhy až do rozhodnutia o odvolaní, pričom platí, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôvodom tejto právnej úpravy je záujem o správne rozhodnutie na základe skutočného stavu veci, ktorý je povýšený nad rýchle rozhodnutie na základe tých skutkových tvrdení a dôkazných návrhov, ktoré boli predložené v rámci konania v prvej inštancii. [...] Taktiež do úvahy prichádzajú také nové skutkové tvrdenia, ktoré v čase rozhodovania súdu prvej inštancie neexistovali a nastali až po vyhlásení rozhodnutia (napr. strata schopnosti sama sa živiť, ktorá nastala až v odvolacom konaní). Za nové dôkazné návrhy možno považovať také návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré doposiaľ neboli navrhnuté. Navrhnuté dôkazy musia byť relevantné, t. j. skutočnosť, ktorú majú preukázať, musí byť podstatná pre rozhodnutie.“ (GEŠKOVÁ, Katarína. § 63 [Nové skutkové tvrdenia a dôkazy]. In: KOTRECOVÁ, Alexandra, SMYČKOVÁ, Romana, ŠTEVČEK, Marek, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný mimosporový poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 221).

41. Otec napriek vyššie uvedenému a odvolacej argumentácii o vyšetrovacom princípe, nepredložil dôkaz o opodstatnenosti zmeny zamestnania zo zdravotných dôvodov.

42. Pokiaľ ide o ďalšie závery súdu prvej inštancie o neudržateľnosti dôvodov na zníženie vyživovacej povinnosti otca z dôvodu jeho zvýšených výdavkov ohľadne dobrovoľného zvýšenia vyživovacej povinnosti na ďalšie dieťa, zvýšenia finančného príspevku svojej matke, ktorej tak pokryje celé náklady domácnosti sumou 400,- eur a potenciality príjmu z vlastníctva bytu otca, ktorý aktuálne neprenajíma, s uvedeným sa odvolací súd plne stotožňuje. Tvrdenie otca o potrebe zmeny zamestnania zo zdravotných dôvodov, keď aj v súčasnosti pracuje ako vodič v medzinárodnej doprave, hoci v iných časových intervaloch, a predtým pracoval tiež v zahraničí, vyznieva ako účelová a nepresvedčivá, z ktorého dôvodu nebolo dôvodné prihliadnuť na aktuálne znížený zárobok otca. Ani zvýšenie vyživovacej povinnosti na ďalšie dieťa otca (v danom prípade hoci aj dobrovoľné zvýšenie) nezakladá nárok na zníženie vyživovacej povinnosti na vekovo mladšie dieťa.

43. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. a III. výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

44. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 52 CMP, a preto rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

45. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

a) ktorému súdu je určené,

b) kto ho robí,

c) ktorej veci sa týka,

d) čo sa ním sleduje a

e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 CMP), môže mu súd uložiť pokutu do 1 000,- eur (§ 382 ods. 1 CMP), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 CMP) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo

na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnene premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 CMP) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).